

In de heuvels van de Indiase deelstaat Maharashtra ligt nabij de plaats Panchgani het conferentie- en trainingscentrum van Initiatives of Change 'Asia Plateau'. Van 8 tot 12 januari jongstleden vond daar een opmerkelijke conferentie plaats. Activisten en politici uit met name Azië en Afrika deelden met elkaar hun ervaringen met democratie. Hoe die tot werkelijkheid te maken was de vraag waar ze gezamenlijk een antwoord op probeerden te vinden. Zie pagina 3.

Heeft het christendom toekomst in Nederland?

Joost Röselaers, remonstrants predikant te Amsterdam, begint de openbare avond op 26 januari met zijn blik op de situatie waarin veel Nederlandse kerken zich bevinden. Verontrustende vooruitzichten, noemt hij het: vrijwilligers zijn oud, kerkgangers vaak ook, het onderhoud van het kerkgebouw kost veel. In zijn gemeente werd uit de berekeningen duidelijk dat binnen nu en tien jaar ingrijpende beslissingen genomen moeten worden.

Via deze schets brengt Joost ons bij de centrale vraag van deze avond: is er toekomst voor het christendom in Nederland? Is de ontkerkelijking nog te keren? Of komt er wellicht een nieuwe vorm van christendom op? Er is duidelijk veel behoefte aan zingeving en spiritualiteit – in Amsterdam alleen al zijn ruim 100 yogacentra, en managers doen steeds vaker een cursusje *mindfulness*. Maar in de kerk zie je deze mensen niet meer. Hoe komt dat? Is het christendom misschien te weinig verdiepend geworden? Moet het christendom zich bezinnen op haar kern, haar *raison d'être*?

Joost geeft het woord aan Désanne van Brederode die deze avond de discussie over dit onderwerp aangaat. Onlangs verscheen haar jongste roman *Stille Zaterdag*, die ook aan dit onderwerp raakt. Ze legt haar visie kernachtig uit: de essentie van het christendom is het mysterie van de dood en wederopstanding van Christus, maar dat is naar de achtergrond verdwenen in de kerk. Het gaat in de kerken tegenwoordig vooral over ethiek, de ethiek van de levende Jezus. Maar beide aspecten moeten in balans zijn: de horizontale lijn van de ethiek, die mensen inspireert, en de verticale lijn van het mysterie, die

openingen biedt voor verdieping, herbronning. Die twee lijnen komen samen in het kruis, maar de 'verticale' lijn lijkt wat opgedroogd in het hedendaagse christendom, aldus Désanne.

De vraag of het christendom

toekomst heeft, is een moeilijke, vindt ze. We kunnen de kwestie ook anders benaderen: willen we dat het christendom toekomst heeft? En zo ja, welk christendom bedoelen we dan; wat is het christendom eigenlijk?

Désanne kiest ervoor om licht op deze vragen te werpen door middel van een verhaal, een parabel eigenlijk. Ze vertelt van een jonge vrouw die via-via een gouden kruisje ontvangt. En hoewel ze niet erg kerkelijk is, kiest ze ervoor om het regelmatig te dragen. Want 'iets met het christendom', dat heeft ze toch wel. Daarmee lijkt ze op veel van de christenen van nu, voor wie geloven vaak iets vrijblijvends heeft, en de mate waarin je je verbindt aan dat geloofsleven vooral met de conjunctuurbeweging van toevalligheden en emoties op en neer fluctueert.

Désanne van Brederode

Joost Röselaers opent de avond

Wanneer deze jonge vrouw beseft dat ze het kruisje is vergeten om te doen alvorens naar een belangrijk sollicitatiegesprek te rijden, gaat ze er gauw voor terug naar huis – immers, in de loop der jaren heeft het toch een soort symboolfunctie gekregen. Het biedt bescherming, geruststelling, bevestiging. Zo zeer zelfs, dat wanneer na het fantastisch verlopen sollicitatiegesprek de vrouw getuige is van een agressief incident op straat, ze de kracht heeft om tussenbeide te komen. 'Alsof je in een veilige lichtbol wandelt, alsof iemand anders in jou het roer heeft overgenomen en je ingeeft wat je moet doen', vertelt Désanne, 'zo stap je je auto uit, en lukt het je om de man die dat oude dametje bedreigt kalm toe te spreken totdat de politie arriveert.' En ook daarna blijft de kalmte, de sereniteit van dat moment hangen – alsof je gedragen wordt door iets... (vervolg p5)

De plicht een uniek mens te zijn: het levensverhaal van Maarten de Pous

IC is geïnteresseerd in mensen, zo begon gespreksleider Kees Scheijgrond de bijeenkomst op 16 januari. Omdat mensen, met al hun goede en minder goede eigenschappen, de wereld kunnen maken of breken. Vandaar dat IC aandacht heeft voor levensverhalen, zoals op deze avond dat van Maarten de Pous.

Maarten is al zijn hele leven bij Morele Herbewapening / Initiatives of Change betrokken. ‘Ik ken IC al sinds vóór mijn geboorte’, begint hij. Zijn ouders kwamen in de jaren dertig in contact met de voorloper van IC, de Oxfordgroep. Vooral de gedachte dat je het leven in vertrouwen, met geloof en gebed, tegemoet kon gaan, trok hen aan. Vlak na de oorlog verhuisden ze naar het dorpje De Steeg in Gelderland en ze kregen zes kinderen. Het gezin leefde van weinig, maar Maarten heeft warme herinneringen aan zijn jeugd. ‘Mijn moeder was een levenskunstenaar’, vertelt hij, ‘ze maakte zelf veel van onze kleren, en wist hoe je een week lang met een stuk vlees kon doen. De omgeving was idyllisch: het bos was van ons, we konden daar hutten bouwen en ons uitleven.’ Ook kreeg het gezin door de betrokkenheid bij IC veel bezoek uit het buitenland.

Na de middelbare school bracht Maarten een bezoek aan Caux, waar ‘s zomers duizenden mensen deelnamen aan de conferenties. Daar kreeg hij het gevoel dat het beter was om niet te gaan studeren, maar om je in te zetten voor IC. Aldus geschiedde, en Maarten toog naar Amerika waar hij op Mackinac Island in Michigan meehielp aan de bouw van een moderne filmstudio, ten behoeve van de theater- en speelfilmproducties waar IC toen veel mee werkte. De grootse opzet daarvan en de grootse plannen die toen leefden, waren typisch voor IC in die tijd, vertelt hij.

En in de samenleving gebeurde ook veel, in die zestiger jaren in Amerika. De anti-Vietnam demonstraties, de flowerpower en de seksuele revolutie, de *Cuban missile crisis*, de moord op John F. Kennedy – dit alles vormde de achtergrond waartegen Maarten door Amerika reisde met toneelstukken en films van IC. Hij filmde de toespraken van de leider van IC, de schrijver en journalist Peter Howard, op Amerikaanse universiteiten. Deze werd steeds heel enthousiast ontvangen door duizenden jongeren die iets positiefs wilden bijdragen aan de wereld. Dit leidde

weer tot jongerenconferenties op Mackinac Island, waar Maarten ook intensief bij betrokken was. De daar verzamelde jongeren brachten een ware explosie van creatief en muzikaal talent teweeg, en onder leiding van de Colwell Brothers en Herb Allen werd een reizend gezelschap gevormd dat in allerlei landen ‘Sing Outs’ ging opstarten. Deze nieuwe aanpak met een centrale rol voor jongeren en muziek leidde echter ook tot spanningen en uiteindelijk zelfs tot een splitsing in de organisatie. De Sing Outs gingen zelfstandig verder onder de naam Up With People, een organisatie die nog steeds bestaat.

‘Mijn levensverhaal is ook het verhaal van IC, voor zover ik dat heb meegeemaakt,’ reflecteert Maarten. Het conflict tussen Up With People en IC stelde hem voor de keuze waar hij zich toe rekende, en hij koos voor IC. Maar jarenlang zat hij wel over deze kwestie in: want hoe kan het dat een organisatie die zich zo inzet voor een betere wereld, toch zo’n tweespalt niet kon voorkomen? Deze vraag was helaas niet echt bespreekbaar in het IC-netwerk van toen. Uiteindelijk vond Maarten zijn weg binnen IC-Europa door zich, samen met zijn Engelse vrouw Lis, in te zetten voor gezinsconferenties in Caux. Ook ging hij zich bezighouden met conferenties voor het bedrijfsleven, die leidden tot de oprichting van de Caux Round Table waar hij 22 jaar lang Europees coördinator van was.

‘De rode draad in mijn leven is dit’, zegt hij: ‘er komt iets op mijn weg en ik doe er iets mee. Dat lijkt in eerste instantie een zwakte, om niet zelf dingen te besluiten en te doen. Maar terugkijkend is het juist heel mooi geweest en ben ik zo steeds weer op nieuwe manieren met heel verschillende mensen in contact gekomen, waar vaak waardevolle initiatieven uit zijn voortgekomen.’

Zijn werk met de Caux Round Table, met als doel om vertrouwen en begrip te kweken tussen leidende ondernemers uit verschillende landen, beschrijft Maarten als de meest boeiende periode uit zijn carrière. ‘Toen kreeg ik het gevoel dat mijn capaciteiten gebruikt konden worden. IC had destijds geen personeelsbeleid – men verwachtte dat je je als onderdeel

Maarten de Pous

van een groep inzetten voor een betere wereld en aandacht voor persoonlijke ontwikkeling was er eigenlijk niet. Daardoor ontwikkelden veel mensen hun capaciteiten niet. Maar dit werk ging mij heel goed af, merkte ik. Ik kwam in contact met veel vooraanstaande mensen uit het zakenleven, en de insteek van IC werd door hen duidelijk gewaardeerd.’

Al die tijd was er maar weinig contact tussen Up With People en IC. Maar twee jaar geleden, op initiatief van Maarten en Lis, gaven de Colwell Brothers en Herb Allen een concert in Caux, waar ze sinds 1953 niet meer geweest waren. Daar ontmoetten IC-ers en leden van Up With People elkaar weer, vaak voor het eerst sinds de splitsing. ‘Het was zoiets als een genezing van een echtscheiding’, vertelt Maarten. ‘En voor mij was de cirkel daarmee rond.’

Die splitsing is wel onvermijdelijk geweest, vindt hij nu. De organisatie was té strikt geworden, en de Sing Outs vertegenwoordigden vrijheid... Voor Maarten zelf betekende de worsteling met de nasleep van die splitsing dat hij besloot om met IC te werken, maar dan wel vanuit de gedachte om niet je mond te houden als er iets was wat je niet goed vond. ‘De groepsdruk, het groepsdenken was heel sterk. Maar als uniek mens heb ik de plicht om uniek te zijn en mijn eigen bijdrage te leveren. Dat is mijn belangrijkste les geweest – om me los te maken van die groeps cultuur, om te beseffen dat het mijn plicht is om een uniek mens te zijn.’

Die les zou ook de maatschappij ten goede kunnen komen, vindt Maarten. Want nu zie je dat veel mensen zich terugtrekken in hun groep, in de eigen cultuur of godsdienst, omdat dat veiligheid en zekerheid biedt. Terwijl de wereld juist behoefte heeft aan openheid naar de ander, aan ware ontmoetingen, waarbij wij als mensen met al die verschillende achtergronden elkaar kunnen inspireren.

‘Mijn IC-leven is uiteraard sterk beïnvloed door deze ervaringen van verdeeldheid’, besluit Maarten. ‘Maar sinds ik mijn unieke zelf heb gevonden en durf te zijn, heb ik geen moeite meer met de misstappen en de moeilijke momenten uit de geschiedenis van de organisatie.’

Tessa Calkhoven

Democratie werkelijkheid maken

Overal in de wereld is er een verlangen naar democratie. Tegelijkertijd blijkt het heel moeilijk dit verlangen om te zetten in tastbare en duurzame werkelijkheid. In dit klimaat vond afgelopen maand een dialoog plaats in het centrum van Initiatives of Change in Panchgani, India, over *Making Democracy Real*.

Het doel was de moedige strijd voor geweldloze verandering te steunen en activisten een platform te bieden; om na te gaan wat de grondslagen van werkelijke democratie zijn en manieren te zoeken die op verschillende niveaus te implementeren; om het effect te onderzoeken dat conflicten en corruptie hebben op democratie en om voorbeelden van goed bestuur en ethisch leiderschap met elkaar te delen; om iets te doen aan de uitdaging die het extremisme stelt en ideeën uit te wisselen over een alternatieve cultuur van verzoening en eerlijkheid.

De bijeenkomst vond plaats in de grootste democratie ter wereld. Uit 's werelds jongste democratie, Zuid-Soedan, kwam een delegatie van twintig. De vicepresident, dr. Riek Machar Teny, schilderde de kwetsbare situatie waar de jonge staat na een conflict van dertig jaar zich in bevindt. Het land is niet alleen getraumatiseerd door het conflict met het Noorden, maar ook door de verdeeldheid binnen de bevrijdingsbeweging. De 72% van de bevolking die onder de dertig is heeft alleen maar oorlog gekend. Nationale verzoening en goed bestuur zijn prioriteiten, en ook een goede relatie met het noordelijke buurland. Enkele maatregelen daartoe zijn al genomen. Persoonlijk heeft de vicepresident ook een stap gezet op het pad der verzoening door zijn excuses aan

Open Forum op het 'Plein van de vrijheid'

te bieden aan hen die geleden hadden door een aanval van troepen onder zijn bevel in Bor in 1991.

De dialoog opende met een video boodschap van Aung San Suu Kyi uit een Birma dat langzaam richting democratie beweegt. Maar, waarschuwde ze, 'we moeten zorgen niet afhankelijk te zijn van onze zwakheden, die tientallen jaren van het militaire regiem mogelijk maakten. We moeten niet alleen doelgericht zijn, maar ook een groot besef van verantwoordelijkheid hebben, als we onze eigen toekomst vorm willen geven.' Ze riep Birma's vrienden van over de hele wereld op de ontwikkelingen in haar land intensief te blijven volgen.

Uit Maleisië, een land dat moeite lijkt te hebben met democratie, kwam Anwar Ibrahim, oppositieleider en voormalige vicepremier, die jarenlang verwickeld is geweest in een politiek proces. Op 9 januari werd hij na zes jaar gevangenschap vrijgesproken. De dag erna vertrok hij naar Panchgani waar hij een indrukwekkende toespraak hield. De gevangenschap had hij benut om te lezen en na te denken. Als vrij man was hij van plan zich in te zetten voor gewetensvolle politiek en een

vrije uitwisseling van ideeën. (Hij wist toen nog niet dat het Openbaar Ministerie in beroep zou gaan tegen zijn vrijspraak en dat hij dus weer veel tijd zal moeten besteden aan zijn proces. *HdP.*)

De conferentie wilde zelf ook een model zijn van een inclusieve en open democratie, waar iedere stem gehoord wordt. Daartoe was er op twee middagen een

open forum op het 'Plein van de vrijheid', een terras op het conferentieterrein. Velen konden daar hun mening geven en hun ervaringen delen. Zoals Aruna Roy, die een succesvolle strijd had gevoerd voor het recht op informatie en training van 100.000 dorpelingen in de Indiase staat Rajasthan. En Wajahat Habibullah die als voorzitter van India's Minderheden Commissie strijdt voor het recht van iedere burger om zich te verzetten tegen misbruik door de overheid.

De grootste delegatie kwam uit een land dat voor het oog van de hele wereld worstelt met het democratiseringsproces, Egypte. Anissa Hassouna, van de Egyptische Raad van Buitenlandse Zaken, sprak openhartig over de uitdaging om alle 'stakeholders' - militairen, islamitische krachten, liberale groepen en de jeugd die de verandering tot stand gebracht heeft - met elkaar in gesprek te brengen en alle kaarten op tafel te laten leggen. Twee jonge deelnemers aan de betogingen op het beroemde Tahrir Plein spraken over hun voortgaande strijd en concludeerden uit Gandhi's advies aan Nehru - 'dat als je de arrogantie van de macht beantwoordt met de arrogantie van de revolutie, je daardoor verslagen zal worden' - dat hun kracht zal liggen in een strijd die met nederigheid gevoerd wordt.

Voormalig secretaris van drie Indiase premiers en voorzitter van het *IC-Centre for Governance* in Delhi, Prabhat Kumar, die de conferentie mede georganiseerd had, beloofde dat zijn centrum een vervolg zou geven aan deze dialoog. Meer informatie is te vinden op www.makingdemocracyreal.org en www.iofc.org

Hennie de Pous-de Jonge

Dr. Riek Machar

Anwar Ibrahim en zijn vrouw, Datuk Seri Wan Azizah Wan Ismail

De kracht van onze verhalen: een Peace Circle in Bradford

In het eerste weekend van december heb ik drie dagen met zes vrouwen de kracht ontdekt van het delen van onze verhalen in een kring. Waarom ging ik daar helemaal voor naar Engeland, en waarom nu precies Bradford?

Omdat Willemijn Lambert daar toen werkte voor Creators of Peace Circles. Omdat ik meer over Creators of Peace Circles wilde weten, nadat Maarten de Pous me tijdens een bezinningsweekend van IC afgelopen oktober had gezegd dat ik eens met Willemijn moest praten. ‘Het toeval’ leidde er uiteindelijk toe dat Willemijn me mailde over de Creators of Peace Circles die ze zou faciliteren in Engeland en ik me geroepen voelde te komen.

Creators of Peace Circles is een programma voor vrouwen dat onder de vlag vaart van Initiatives of Change sinds begin jaren negentig. Het is bedoeld om vrouwen te sterken in hun rol als peace-builder, in hun eigen privé- en werkomgeving en in de wereld. In Engeland is het programma sinds enige jaren erg actief, in Nederland is het nog in ontwikkeling.

De Creators of Peace Circle: 3e v.l. Anne-Claire Frank, rechts Willemijn Lambert

We werden begeleid door twee gastvrouwen, Willemijn en Christina uit Australië. Daarnaast waren er uiteindelijk vier deelnemers: twee studentes in vredesstudies aan de universiteit van Bradford, een moeder van een studente vredesstudies, een creatief therapeut, en ik.

In een mooi ritme van ‘theorie’, oefeningen, spelletjes en verhalen vertellen leerden we gedurende het weekend de kracht van het delen van onze verhalen. Willemijn had me een paar dagen voor vertrek

al gevraagd of ik als eerste deelnemer op vrijdagavond mijn levensverhaal wilde vertellen. Dat was even schrikken, om 11 uur die avond op de chat. Maar uiteindelijk ‘dwong’ dit me al voor vertrek me echt voor te bereiden op het weekend, en te onderzoeken wat mijn verhaal is. Die avond had ik geen idee, maar toen ik de volgende ochtend de deur uit ging naar m’n werk schoot het opeens te binnen. In de dagen erna werd m’n verhaal steeds ‘completer’, met andere kleine verhalen die eraan verbonden leken te zijn.

Ik vond het spannend om dit verhaal te delen, omdat ik het voor het eerst in deze ‘combinatie’ vertelde en omdat ik de andere deelnemers nog nauwelijks kende. Maar zoals Willemijn me van te voren al had verteld, is er altijd wel een onderdeel uit je verhaal dat anderen raakt, en dat is bij iedereen anders.

Ik vond het bijzonder om een aantal kernprincipes van IC op een heel praktische manier te leren kennen, zoals de kracht van het beginnen bij jezelf. We ontdekten hoe ons eigen dagelijks handelen afbreuk kan doen aan vrede en respect. We werk-

ten van dat beeld is een heel prettige manier van innerlijk luisteren, waarbij aandacht wordt gegeven aan die innerlijke stem. Deels gedachteloos, deels juist aandachtig.

En we werkten aan de ‘kracht van vergeving’, waarbij we werden geconfronteerd met de enorme hoeveelheid energie die we met z’n allen hadden verspild aan wrok, en nadachten over wat we als eerste stap konden gaan doen om te beginnen te vergeven.

Tot slot richtten we onze aandacht op de kleine eerste stapjes die we de volgende dag of volgende week al konden zetten om ons grote vrede-gerelateerde doel te bereiken.

Het waren drie heel fijne dagen, juist ook vanwege het kleine groepje. Ik heb het als enorm waardevol ervaren om op een praktische manier aan vele thema’s gerelateerd aan vrede te werken. Het grootste cadeau was echter het delen van verhalen met elkaar, waarbij de anderen ook hun kwetsbaarheid durfden te tonen in het delen van hun verhaal met de rest van de kring, wat mij sterkte. In bijna alle andere contexten vind ik het prettiger als groepen gemengd zijn, maar deelnemen aan zo’n workshop met alleen vrouwen voelde inderdaad als de beste manier om in alle kwetsbaarheid het ‘vredesopbouwende’ en ‘vredesvernietigende’ in onszelf te onderzoeken.

Inmiddels is Willemijn van start gegaan om de Creators of Peace Circles in Nederland te ontwikkelen. Als je ook wil deelnemen aan een Creators of Peace Circle neem contact op met Willemijn: wille-mijn.lambert@iofc.nl.

Anne-Claire Frank

Steunfonds

Vanaf begin februari werkt Willemijn Lambert mee met IC in Nederland. Dit is mogelijk dankzij ondersteuning uit het internationale IC Frits Philips Fonds en het Nederlandse IC Jeugdfonds. Voor dit laatste fonds zijn giften altijd welkom en ze zijn aftrekbaar voor de belasting. Voor verdere informatie kunt u zich wenden tot Lotty Wolvink op 070-3643591.

(vervolg van voorpagina)

Wat is die ervaring? We kunnen het een christus-ervaring noemen, het gevoel van een ander 'ik' die door mij optreedt en handelt. Maar met wie moet je daarover praten, op een manier waarbij die ervaring begrepen en op waarde geschat wordt? Zo'n ervaring lijkt los te staan van instituties, en krijgt daardoor niet altijd een bedding, zeker niet in de hedendaagse maatschappij.

En wanneer het verhaal op een keerpunt komt, en de jonge vrouw dezelfde avond nog een ernstig ongeluk krijgt en haar toekomstbeeld totaal ziet verbrijzelen, lijkt het wel alsof het kruisje ook daar verantwoordelijk voor is. Het belandt ergens onderin een la en met geloof wil de vrouw niets meer te maken hebben. Immers, reflecteert Désanne, op genade is geen peil te trekken. De logica achter goed en kwaad ontbreekt in deze wereld, en dat kan leiden tot bitterheid en wrok. Geloven kan je dus ook op de proef stellen. En we zien dat velen daar tegenwoordig voor bedanken en prefereren om godsdienst dan maar een zachte dood te laten sterven. Zelfs de kerken lijken hier eigenlijk nogal gelaten onder.

Vervolgens springt het verhaal dertig jaar vooruit in de tijd, en heeft de jonge vrouw ondanks haar door het ongeluk veroorzaakte handicap toch een rijk en vervullend leven opgebouwd – een leven echter waarin geloof geen rol meer speelt. Maar als op een goed moment dat kruisje toch weer eens uit die la naar boven komt, is het alsof een stem haar vraagt, 'Waar was je nou, al die jaren?' Ze beseft dat ze alles heeft beoordeeld vanuit de vraag: Wat brengt het mij? Wat heb ik eraan? De vraag wat zij zelf kon geven, heeft ze nooit gesteld. Met dat inzicht krijgt het kruisje, zo aan het eind van het (levens)verhaal, toch weer een plek op het bureau.

Oftewel: het geloof kan dingen bieden, zoals troost, vergeving, hoop, gerechtigheid, liefde... Maar dat doet het niet altijd. Daarnaast, en daarboven, vraagt het iets. Om dat te beseffen lijkt echter niet altijd de moeite waard – dat maakt ons immers kwetsbaar, en brengt twijfel. Het gaat erom steeds meer een medemens onder medemens te worden, en dat druist tegen het maakbaarheidsdenken in. De oproep van deze tijd is wat Désanne betreft dan ook vooral om tegen de tijdgeest in te gaan, door inkeer en verstillig, door af te zien van dingen... Dat vergt oefening, veel geduld, en uithoudingsvermogen – een leven lang.

De missie van het christendom moet vooral naar binnen keren, vindt Désanne. Het zou mensen moeten uitnodigen in hun

eigen hart de strijd voeren. Dat kan overigens gewoon tussen de bedrijven door: 'God woont tussen de potten en de pannen', zei Theresa van Avila al. Wel vraagt het moed, om je te laten raken en te laten roepen. Dat is wat Christus ons heeft laten zien, al lijkt het soms of we er nu pas aan toe zijn om dat te horen en na te leven.

Deze boeiende lezing riep veel op bij het publiek. Bewondering en dankbaarheid om iets van die verticale lijn, de verbinding van de mens met het mysterie, te kunnen meevoelen en misschien te herkennen. Maar ook heel wat vragen, en zelfs verontrusting – want als de toekomst van het christendom ligt in de diepste ervaringen van een mensenziel, wat is dan de rol en plaats van instituties, van structuren, van kennisoverdracht? Past een dergelijke geloofsbeleving nog wel in een kerkelijk verband, of is dat overbodig? Sommigen van de aanwezigen gaven aan dat zij als het ware een taal misten om over geloof en geloofsbeleving te praten, en zich daardoor afvroegen hoe je hierover eigenlijk nog met je kinderen of kleinkinderen in gesprek kon gaan. En hoe zit het met het gesprek met gelovigen van andere levensbeschouwelijke tradities en culturen?

Hoewel Désanne uiteraard geen pasklare antwoorden had, gaf ze ons wel in overweging dat waar mensen zich steeds bewuster worden vanuit welke kern en motivatie ze leven, dit ook een grond voor verbinding en gemeenschap kan zijn. Zowel tussen generaties als tussen culturen en geloven. We zien dat jonge mensen tegenwoordig wel weer allerlei vragen stellen over zingeving, spiritualiteit en geloof, dus de bereidheid tot een gesprek is er zeker wel. En de wens om zich aan een georganiseerd verband te committeren vaak, op den duur, ook. Het is alleen zaak om uit te stralen dat het gaat om een beleving, niet om bekering. Hoe leren we om zo over geloof te spreken dat het een ander echt vrij laat om zich daar op zijn of haar manier toe te verhouden?

Wat dat betreft, voegde Joost Röselaers toe, is het leeglopen en sluiten van de kerken misschien wel een zegen voor het christendom. De kerk heeft zulke vaste vormen aangenomen, maar de eerste christenen kwamen gewoon samen, en braken het brood... Misschien moeten we naar zo'n soort christendom 'terug'. Immers, zei Désanne, wanneer mensen ergens zitten 'als zichzelf', als authentiek en kwetsbaar mens, kan er echt iets ontstaan. Zoals ook op deze avond, wanneer mensen vanuit zichzelf iets delen. 'Dan heb ik een stukje "echte kerk" gezien', besluit ze.

Tessa Calkhoven

Nieuwe voorzitter IC internationaal

Initiatives of Change Internationaal heeft een nieuwe voorzitter. Het is de in Engeland woonachtige Egyptische kinderarts Omnia Marzouk.

Dr. Omnia Marzouk

Haar eerste openbare optreden vond plaats tijdens de conferentie over democratie in India (p.3). Bij de opening zei ze:

'De Arabische lente en de geboorte van de staat Zuid-Soedan vervullen me met vreugde. Beide zijn levensveranderende gebeurtenissen die laten zien hoe Arabieren en Zuid - Soedanezen verlangen naar een toekomst van vrede, democratie, ontwikkeling en de kans om die zelf vorm te geven. Beide volkeren staan voor enorme uitdagingen. En beide hebben steun van buiten nodig. Ik hoop dat het Westen een buitenlandse politiek kan ontwikkelen, gebaseerd op morele waarden, die steun geeft aan wat mensen aan de basis echt willen en niet een politiek die gebaseerd is op hun eigenbelang.'

'Als ik dat zeg moet ik toegeven dat ook de verhouding tussen Egypte en Soedan eeuwenlang in het teken heeft gestaan van overheersing en inmenging, gedreven door eigenbelang... Ik woon in Liverpool, dat zijn welvaart in de tweede helft van de 19de eeuw dankt aan de slavenhandel... Ik zou dit simpel af kunnen doen als een feit uit de geschiedenis van mijn geadopteerde stad. Maar terwijl de islam duidelijk slavernij verbiedt, moet ik erkennen dat Arabische moslims hun eigen slavenhandel en slavenroutes hadden.'

'Ik beseft dat ik de geschiedenis niet kan veranderen. Maar voor de wonden die deze geschiedenis heeft veroorzaakt en wellicht nog veroorzaakt, kan ik alleen maar mijn diepe oprechte verontschuldigen aanbieden.'

'Ik hoop dat de volken van Egypte en Zuid-Soedan de wonden van de oorlog en die van het verleden te boven komen. En ik hoop dat de internationale gemeenschap van Initiatives of Change een actieve rol kan spelen om beide volken te helpen hun aspiraties te verwezenlijken.'

Agenda

Evenementen vangen over het algemeen om 20.00u aan. Vanaf 19.30 staat de koffie dan klaar. Voor meer informatie kunt u terecht op onze website www.iofc.nl.

Dinsdag 14 februari – Levensverhaal van Alper Alasag. Alper, directeur van stichting Islam en Dialoog, zal vertellen over zijn kinderjaren in het vredige en vriendelijke Oldenzaal, over zijn jeugd in Turkije en over zijn latere jaren in Nederland, waar het maatschappelijke klimaat steeds meer aan het verharden is. Hij wil het hebben over keuzes en fouten die hij heeft gemaakt, over zijn verlangens en angsten voor de toekomst.

Woensdag 22 februari – Caux 2011 & 2012. Deze avond staat geheel in het teken van de ervaringen van Caux in 2011 en wat te verwachten is in 2012. Door verschillende impressies van Caux te delen kan de ervaring weer opgefrist worden en kunnen geïnteresseerden kennis maken met wat Caux zo bijzonder maakt. Tevens zal er tijd zijn voor persoonlijke verhalen en vragen.

Maandag 12 maart – Levensverhaal van Katja Boonstra-Blom (Veenhuys). Een veelzijdige en ondernemende zakenvrouw, mede oprichter en bestuurslid van het Comité Nabestaanden Onderzeeboten 1940 – 1945. Katja vertelt boeiend over een leven vol avontuur en over de verzoening en samenwerking tussen drie voormalige vijanden.

Donderdag/vrijdag 22/23 maart, (meer informatie volgt z.s.m.) – Bezoek van Omnia Marzouk. Omnia Marzouk, de nieuw gekozen voorzitter van Initiatives of Change International komt naar Nederland.

Zaterdag 7 april – Klussen en Kletsen op de Amaliastraat

Woensdag 18 april – Filmavond: An African Answer

Woensdag 16 mei – Onderwerp nader te bepalen

Woensdag 20 juni – Afsluiting van het seizoen 2011 – 2012

Nieuwe voorzitter IC Internationaal in Genève en Den Haag

Initiatives of Change (IC) heeft evenals vele andere niet-gouvernementele organisaties de raadgevende status bij de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties (ECOSOC). Het administratieve hoofdkwartier van IC Internationaal in Genève is tevens het kantoor van waaruit inhoud wordt gegeven aan deze status. Met ingang van januari dit jaar is Rainer Gude (29) in dienst als IC's vertegenwoordiger bij de VN en internationale organisaties. Zijn taak is een verbinding te leggen tussen programma's en projecten van IC en die van de VN en andere organisaties. Om te beginnen organiseert hij op 1 maart een receptie, waar de nieuwe voorzitter van IC Internationaal Omnia Marzouk voorgesteld wordt aan de diplomatieke en internationale wereld van Genève.

Op 22 en 23 maart is Omnia Marzouk voor een bezoek in Nederland. Op donderdagavond 22 maart zal zij spreken op een openbare avond in het centrum van IC in Den Haag.

Na Cornelio Sommaruga (Zwitserland), Mohamed Sahnoun (Algerije) en Rajmohan Gandhi (India), is Omnia Marzouk (Egypte) de eerste vrouwelijke voorzitter van IC Internationaal. Als dochter van een diplomaat is ze zeer internationaal georiënteerd. Meer over haar op www.iofc.nl.

De Amaliastraat in de sneeuw

Vanuit het centrum aan de Amaliastraat

Via deze weg wil ik graag met u delen met welke vragen ik zit en waarvoor ik uw meedenken op prijs zou stellen.

* Het werk van IC concentreert zich nu in het centrum in Den Haag. Graag zou ik willen weten of er mensen zijn die buiten Den Haag, bij hen thuis, iets zouden willen organiseren onder de paraplu van IC. Ik denk hierbij bijvoorbeeld aan de vroegere huiskamerontmoetingen waarmee IC begonnen is. Ik hoor graag van u!

* Elders in dit nummer heeft u kunnen lezen over het Jeugdfonds. Om te onderstrepen hoe belangrijk dit voor ons is, bieden wij u sinds kort de mogelijkheid om, terwijl u iets voor uzelf doet, ook iets voor dat Jeugdfonds te doen. De volgende keer dat u boeken koopt op internet, ga dan eens naar www.youbedo.com en geef Nederlandse Stichting Initiatives of Change op als uw goede doel. Daarmee gaat 10% van uw aankoop bedrag naar het Jeugdfonds, zonder dat het u iets extra's kost (v.w.b. Nederlandse boeken).

*Maurits van den Wall Bake,
Algemeen Coördinator*

Initiatives of Change is een voor ieder toegankelijk wereldwijd netwerk van mensen van verschillende levensovertuiging met als gemeenschappelijk doel zich in te zetten voor een betere wereld. Zij proberen in hun leven ruimte te maken voor stilte en zich te oriënteren op morele waarden als eerlijkheid, zuiverheid, onzelfzuchtigheid en liefde. Geloof is voor velen de inspiratiebron. Initiatives of Change daagt een ieder uit pionier te zijn voor een positieve verandering in de samenleving, te beginnen in eigen leven.

Ander Nieuws nieuwsbrief *Initiatives of Change*

Redactie: Tessa Calkhoven, Hennie de Pous-de Jonge, Johannes de Pous, Lotty Wolvekamp.

Redactie en administratie:

Nieuwsdienst *Initiatives of Change*

Amaliastraat 10, 2514 JC 's-Gravenhage

tel. 070 - 3643591; fax. 070 - 3617209

E-mail: an@iofc.nl

Internet: www.iofc.nl; www.iofc.org;

ING 974.

IBAN: NL44INGB0000000974

BIC: INGBNL2A

Abonnementen: gratis, vrijwillige bijdrage

welkom, die aftrekbaar is voor de belasting.

(Productie/verzendingkosten bedragen per kalenderjaar € 25,-.)

Verschijnt 6x per jaar; ISSN 1385-7304